https://armoniiculturale.ro/theodor-codreanu-dualismul-ca-ispita-a-rationalismului-la-sorin-cerin/

Theodor Codreanu: Dualismul ca ispită a raţionalismului la Sorin Cerin

admin 5 septembrie 2022 In ESEU

"A trebuit, după o vreme… să relecturez Cugetările esenţiale şi să caut limpezirea invaziei de antiteze din aforisme, ajungând la „sistemul filosofic" al lui Sorin Cerin din volumul Coaxialismul. Coaxiologie, numerologie, neoontologie şi neoenoseologie (Editura Paco, Bucureşti, 2007). Această carte explică întreaga osatură a operei beletristice şi aforistice a lui Sorin Cerin. Originalitatea autorului merită o discuție, în cunoştinţă de cauză, dincolo de reacţiile impresioniste pe care le-a tot

căutat sârguincios autorul pentru a-şi legitima intrarea în canonul cultural şi literar românesc şi european.

În paginile dedicate genialităţii, Sorin Cerin consideră că geniul nu este opera educaţiei, a erudiției, ci a Instinctului Primordial, încât Coaxialismul s-a născut dintr-o asemenea pornire, punând între paranteze cam tot ce s-a spus în filosofie până la el, axându-se pe Gândul Originar. Altfel zis, a gândi prin tine însuţi, fără surse, fără erudiție. Eminescu însuşi aprecia cărțile vechi dintr-o pricină asemănătoare. În consecință, Sorin Cerin elimină intertextualitatea, referinţele sale la alte sisteme filosofice sau gânditori fiind rarisime (Nicolai Hartmann, amintit cu „ontologia operațională", Friedrich Nietzsche, în problema voinței, Einstein pentru introducerea relativismului, Biblia, în măsura în care ar putea să-i susțină ideile ş.a.). Desigur, se ascunde aici un orgoliu romantic (ca asumare a propriei genialităţi!) care ar putea evoca o formă de narcisism individual pe care a crescut, în ultimă instanţă, „neo- ontologia" şi „neognoseologia" spre care ţinteşte. Nu lipseşte din arsenal dublul romantic, cu obsesia străinului din noi pe care Omul are sarcina emancipatoare de a-l descoperi, de a-l cunoaşte şi de a trăi în armonie/iubire cu el, încât numai atunci individul uman se va elibera de Dumnezeul religilor, inclusiv de al creştinismului. Mai mult, numai atunci gândirea lui va deveni coaxială.[…] In pasajul destinat copertei, am catalogat discursul filosofic, aforistic şi estetic al lui Sorin Cerin drept paradoxist. Paradoxismul (ale cărui şase manifeste au fost redactate de Florentin Smarandache), s-a vrut un curent de avangardă, de subminare a literaturii din vechiul regim, în anii '80, fundându-se pe tehnica antitezelor, paradoxurilor, oximoronului etc., cu certe finaltăți cinice/kynice. O variantă de paradoxism a cultivat şi teoretizat lon Pachia Tatomirescu, dar în 'Răspăr cu Florentin Smarandache, confirmând teoria opușilor lui Sorin Cerin.

Caoaxialismul pare a fi confin cu paradoxismul, dar e cu mult mai mult decât atât, apropiindu-se, mai degrabă, de sistemele filosofice şi religioase dualiste, culminânde în gnosticism și, la prima vedere, în raționalismul cartezian.

De altfel, Descartes, care s-a vrut un apărător fidel al catolicismului, a putut fi acuzat de „ateism" şi de precursor al antropocentrismului european modern. Este, în definitiv, primejdia la care se expune oricare dualism, încât raționalismul riscă a deveni „„mistică", ducând la utopiile modernității şi postmodernității retuşate monist. In vecinătatea creştinismului (sau paralel cu el), dualismul a căpătat cea mai elocventă formă în maniheism (Mani, 216 — 277, d.Hr., fund proclamat de adepți „noul sus") şi Pogomi/ism (varianta slavă bulgărească a creştinismului, între 950- 1396, formă gnostică a ortodoxiei, cu elemente de supraviețuire în catari şi albigenzi). Antitezele au preocupat gândirea umană (mitică, religioasă, filosofică etc.) de la „începuturi, fiecare

gânditor, sistem filosofic, religie încercând să le rezolve în felul lor. Spre o soluție proprie se încearcă şi Sorin Cerin, bazându-se doar pe propriul gând şi riscând fie să redescopere roata, fie având norocul de a aduce ceva nou.

Punctul său de pornire este „postmodernist” „aparent, cel puțin, sub semnul unui nihilism radical: „Nimic nu este Adevărat. Jotul este un vis. Realitatea nu există,] cum nu există nici viața sau moartea decât Iluzia lor.” (Coaxialismul, p. 4). Ne ciocnim de o primă iluzie a gândirii autocentrate, fiindcă autorul repetă, în termeni proprii, celebrul enunţ al lui Nietzsche: Nu există fapte, ci doar interpretări, frază devenită biblia filosofării ŞI teoriei istoriei postmoderme. ȘI totuşi „interpretarea” lui Sorin Cerin trimite mai degrabă la agnosticismul lui Kant, conform căruia rațiunea pură are acces doar la fenomen, niciodată la noumen. Cel din urmă este de recunoscut în sintagma Adevărul Absolut, opus Iluzuilor Vieţii, cărora le recunoaşte statutul de aplicații la adevăr, dar, paradoxal, ca minciună caracteristică fiinţei umane: „De ce sunt toate o minciună? Fiindcă Omul este o minciună a naturii Factorului care l-a zămislit.” (p. 9). lar omul este numit minciună deoarece uită „cu desăvârşire de adevăratul sens al vieți [care] este acela de a iubi” (p. 9). Factorul Creator (redenumire a Creatorului transbordat în limbajul corectitudinii politice!?), admite autorul, este iubire, omul uitând asta, deşi este destinat, prin naştere, fericirii. Minciunile, Iluziile

Vieții (de ce uită d-l Cerin să le asimileze sau să le distingă de măâyă indiană, unde opoziția dintre samsăra ŞI nirvâna se finalizează în emblematica formulă: „totul este suferință, totul este ncadevăr'”?), care sunt condiția însăşi a existenţei umane, sunt condamnate a-l arunca pe om în logica bivalentă, de nivel 2, cum e numeşte, încât tot ce aparține sferei Cunoaşterii Inchise se nutreşte din antiteze. De aici încolo, între atâtea altele, autorul ar fi putut invoca tradiţia hegeliană a rezolvării antitezelor prin sinteză sau pe cea eminesciană (antitezele sunt viaţa, în ipostazele monstruosului sau impăcării), continuând cu antinomiile transfisurate ale lui Blaga, cu contrarule lupasciene rezolvate la nivelul celei de a treia materii (starea 7), dar el preferă un dualism nețărmurit, supus Ierarhiei: „Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.” (p. 5). Formularea pare o contradicție în termeni (altă festă jucată de limbă?), fundcă nu e vorba, totuşi, de simetria parităţiu, ci de cea de contrast, ambele fiind surprinse fuzionând ŞI rupându-se numerologic: opuşii multiplicaţi succesiv tind spre asemănare (coincidentia oppositorum, de la Cusanus citire?) cu cât sunt mai depărtați unul (punct de plecare) de celălalt (punct de sosire); invers, contrastul e maxim în cazul opuşilor imediaţi, de maximă apropiere. Opuşii se desfăşoară, astfel, numerologic, între infinit şi 0/nimic, tără ca 0 să fie atins vreodată.

In vastul palier al Iluziilor Vieţii nu poate fi vorba de cunoaștere (Adevărul neputând fi cunoscut), c1 doar de conștientizare: „Conştientizarea este Urma în care se va tuma Forma Cunoaşterii, cu ajutorul unui Element

Oglindă.” (p. 21). Ne putem întreba din nou dacă Urma lui Sorin Cerin are tangenţe cu urma/arhi-urma lui Jacques Derrida. Nu ştim. In orice caz, cunoaşterea prin oglindă conştientizează Eul (Persoana), acel străin pe care-l purtăm în noi şi de la care Sorin Cerin aşteaptă întoarcerea la Instinctul Primordial ca iubire, prin Factorul Creator care zace în orice om. Intrăm, vrând-nevrând, în spaţiul /ibidoului freudian, preluat de revoluţia freudo-marxistă a corectitudinii politice? Probabil, dacă ne luăm după aforismul „„Istona omenirii a fost scrisă de sex.” (Cugetări esenţiale, Editura Paco, Bucureşti, 2013, p. 134). Iarăşi greu de spus. Instinctul este definit de autor drept „prima imagine a Ordinii” (Coaxialismul, p. 27), deci a lerarhiei, entropia fund reversul Instinctului. Autorul vorbeşte de Matrice şi Scop, universul nostru fund autocauzat: „la început a fost efectul propriei cauze” (p. 30), ceea ce îl determină să nu creadă în populara teone a Big Bang-ului, deoarece ar fi produsul Coeficientului Logic 2 (p. 28). Însă întreaga lui construcţie se bazează de logica bivalentă, care ne aruncă într-un labirint al contradicţulor. Să fie un îndemn la a nu da crezare propriului construct? Măsura de precauţie vine de acolo că nu-şi asimilează filosofia pe căutarea Adevărului Absolut: „Orice sistem filosofic sau filosof care pretinde că spune adevărul este mincinos.” (p. 4). Necăutând adevărul, coaxialismul crede a găsi doar axa dintre antiteze care le-ar legitima ontologic pe ambele antiteze (neo-ontologia). Ne-am iluziona dacă am crede că Sorin Cerin se apropie de metoda transdisciplinară, căutând punctul dintre două niveluri de Realitate, dincolo de bine şi de rău, cum ar spune Nietzsche. Filosofia lui se vrea a fi un-soi de monoteism secular, numerologic, de felul Dumnezeului unic al Vechiului Testament, însă paradoxal, dualist, căci Dumnezeu fără Diavol nu există! Hibridul acesta ar putea fi încadrat în categona numită de loan Petru Culianu monist-dualistă. (Cf. Gnozele dualiste ale Occidentului, trad. din franceză, de Tereza Culianu- Petrescu, ed. a doua, Editura Polirom, laşi, 2002, p. 20).

Coaxiologia este denumită ştiinţa opuşilor (p. 46), 1ar coaxialismul — „o nouă filosofie care suprapune Cunoaşterea pe substratul ce aparţinea Existenţei atribuindu-l altor opuşi ai acesteia|,] dar şi Existenţei implicit.” (p. 45). Unu este Factorul Creator care-şi naşte Opusul, recte Dumnezeu pe Diavol. Numărul Unu este Instinctul „care este în tot şi în toate” (p. 34). Adevărul Absolut este legat de Cunoaşterea Deschisă la care Cunoaşterea Inchisă a oamenilor nu are acces. Ar exista, după modelul Factorului Creator, nenumăraţi Creatori, consonând cu ceea ce Blaga numea destinul creator al omului. ŞI în gândirea lui Sorin Cerin se vorbeşte mult de destin. Fiecare Mare Creator şi Unic Întâmplător (!) are o cunoaştere deschisă (Adevărul Absolut) şi alta închisă, supusă minciunii, Iluziilor Vieţii. Ca şi postmodemii, Sorin Cerin pretinde că, în sistemul său, ontologia 1 tradiţională este părăsită, „îşi pierde absolut orice statut, dar toţi aceşti opuşi sunt coaxiali, adică au o axă comună având un numitor comun în ideea de substrat, indiferent dacă acesta este mintal sau de orice altă natură.” (p.47).

De fapt, prin coaxial, autorul înţelege egalitatea ontologică a opuşilor, pe fondul numerologic al Unului, acel monism-dualist despre care vorbea loan Petru Culianu. Dumnezeul său este diadic, nu Treimic, ca în creştinism. Identitatea numerică a opuşilor (infinită pe scara nivelelor logice) este totdeauna „o infinitate minus Unu”, „noi aflându-ne la Nivelul 2 al Logicir” (p.49). Cred că acesta este riscul inevitabil al neo-ontologiei lui Sorin Cerin: reducția omului, implicit a divinității, la nivelul logicii bivalente. Cartezian fiind, el concepe un Dumnezeu doimic, ignorând totalmente că Dumnezeu este Treimic. De aici tentația devastatoare de a-l pune pe Diavol pe aceeaşi treaptă cu Dumnezeu, recăzând într-o erezie gnostică de felul bogomilismului sau maniheismului. Asta în pofida faptului că Sorin Cerin încearcă să distingă între Satana şi Diavol, deşi îi amestecă permanent, ca produşi, în ultimă instanţă, de către om. Raţionalşti alunecă lesne fie în deism, fie într-un neoumanism antropocentric, cu tendinţa negării religiilor, cum 1 se întâmplă şi lui Sorin Cerin. Pe a doua cale s-a orientat autorul. Intr-acolo duc consecințele complicatei lui sofistici terminologice, cu o orgoloasă rectificare postmodernistă a denumirilor. Cei doi, Dumnezeu şi Diavolul, „„nu fac decât să reflecte Omul în ansamblul său, ca ființă divină şi demonică în acelaşi timp.” (p. 52). Admiţând că Dumnezeu este Factorul Creator Primordial, în actul faceri Creatorul a trebuit să-l creeze ca „partener”, egal cu sine, pe Diavol. Alteori, Satana apare chiar ca „adevăratul Dumnezeu”: „Adevăratul Dumnezeu care este Lumina Divină este Satana! Cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii, cel care scoate mereu binele în evidenţă.” (Cugetări esențiale, p. 9).

Veşnica ispită a raționalismului, erijat în umanism, atunci când nu-l neagă pe Dumnezeu, este să conceapă divinitatea ca operă exclusivă a omului. Este 1spita Îngerului căzut. O spune şi un mare teolog precum Sfântul Iustin Popovici: „Omul preferă să-L înlocuiască pe Dumnezeu. Acest lucru îl demonstrează umanismul. Însă nici unul dintre zei n-a fost atât de grav expus pe cât omul-dumnezeu.” (4bisurile gândirii şi simţirii umane, trad. din limba neoelenă, de pr. dr. Gabriel Mândrilă şi Laura Mândrilă, Editura Sophia/Metafraze, Bucureşti, 2013, p. 66). Şi a fost grav expus din pricină că omul-dumnezeu este antiteza Dumnezeului-înomenit şi a Omului-îndumnezeit. Acel soi de umanism îl frustrează pe om de Adevăr şi am văzut cât de vajnic se luptă şi Sorin Cerin să excludă Adevărul din viața omului, atribuindu-i acestuia doar Iluziile Vieţii. lată cum răspunde Sfântul Iustin Popovici: „În creştinism, Adevărul nu este un concept filosofic, nici o teorie, nici o învăţătură, nici un sistem de precepte, ci este Ipostasul viu divino-uman — lisus Hristos cel istoric. Înainte de Hnstos, oamenii își preinchipuiau Adevărul, însă nu îl deţineau. Odată cu Hristos, ca Logos al lui Dumnezeu Întrupat, Adevărul dumnezeiesc VEŞNIC se arată întreg în această lume.” (p. 123). Ferindu-se a vorbi de Hristos, ci doar de Dumnezeul Unic al Vechiului Testament şi de alți dumnezei din diverse

religii, Sorin Cerin, născut creştin ortodox, cu ascendenţi preoţi, în famulie, a preferat să se întoarcă la vechile religui precreştine (asimilând acestora şi creştinismul). E a ales, totodată, întoarcerea la iluminismul secolului al XVIII-lea, îndemnând, chiar prin titlul unei cărţi, să „iluminăm Bibha”! O fac, astăzi, cu asupra de măsură, iluminaţi „corect politici”, împânzitori ai molimei New Age. Incât, avertizează, poate prea tranşant, acelaşi Iustin Popovici, „In Apusul european, Creştinismul s-a transformat treptat în umanism.” (p. 136). Sau, cum spun, de pe firmamentul înaltei filosofii, Gianni Vattimo şi John D. Caputo (După moartea lui Dumnezeu, 2007), creştinismul s-ar împlini doar în faza lui… secularistă!

Omul autocentrat consideră că divinitatea e doar fărâma de Lumină din el, că Dumnezeul extenor e doar proiecţia acestei lumini din propria inimă. E doar un pas până la a decide că Dieu c est moi. Neîndoielnic că Dumnezeu trebuie căutat în propria inimă, acolo unde pulsează iubirea. Eminescu spunea: Şi eu pun destinul acestei lumi într-o inimă de om, însă niciodată n-a pus la îndoială „extenoritatea”/istoricitatea lui lisus, ca Fiu al Tatălui din Ceruri. De aceea, omul se roagă lui Dumnezeu, nu lui însuşi. Or, Sorin Cerin are ce are cu rugăciunea. EI nu poate imagina mântuirea decât prin tine însuţi, strict individual, gnostic, iniţiatic, încât rugăciunea ar fi inutilă ŞI o invenţie ordinară a Bisericii. Cu alte cuvinte, nu poţi fi credincios în comuniunea euharistică a Bisericii. Astfel „cohortele” care merg la Biserică „nu vor să înţeleagă nici în ruptul capului — ne asigură Sorin Cerin — că sunt Oameni şi nu cârpe, decăzute în înstrăinare de propriul «eu».” (Coaxialismul, p. 53). Factorul Nostru Creator ne-a dat iubire, care e în noi, nu la Dumnezeu: „Ar fi mult mai bine în această lume dacă oamenii nu s-ar mai ruga şi nu ar mai constru atâtea biserici|,] dar şi-ar scoate fiecare fărâma de iubire, în definitiv, fărâma de Dumnezeu şi ar împărţi-o cu drag unii altora.” (p. 54).

Rene Girard, acest Hegel al filosofiei creştine occidentale, cum îl numea Jean-Marie Domenach, avertiza că singurul om realist este cel care se roagă. Sorin Cerin răstoarnă, năucitor, perspectiva, afirmând că tot răul din lume începe în pragul Bisericii: războaie, crime, violuri, jafuri, minciuna etc. De aceea, zice el, în romanul The Origin of God, în care a creionat o lume ideală a iubirii, eroul său se schimbă dramatic din clipa când 1-a ieşit în cale prima biserică, adevărată cutie a Pandorei! Dogma creării omului după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu 1 se pare o blasfemie. „Cel mai mare rău posibil pentru Om este religia. Orice religie este o dogmă în care trebuie să te supul. În nici un caz Factorul creator nu a dont un Om servil şi supus unor canoane de tipul dogmă, deoarece Omul nu este o dogmă în sine, iar prin dogmă Omul se depărtează şi mai mult de străinul din EI. (p. 68). Nu e acelaşi lucru cu a spune că religia este opiu pentru popor ? Parcă spusa marxist-leninistă era mai îngăduitoare. Cel mult, răul care este Biserica ar putea fi amelorat în spiritul New Age, calea de acceptare a unei unificări „între religii”, cu

renunţarea la doemă din partea fiecăreia. De ce? Fiindcă „Un Om dogmatic nu este un Om liber. Străinul din Om este tocmai opusul dogmatismului care este Oglinda înstrăinării de sine a Omului.” (bidem). De-ar fi numai atât: „Biserica este Oglindirea răului din Om la nivel social. Aruncaţi acest rău şi odată cu acesta ve-ţi (sic!, n.n.) alunga biserica, indiferent de rehgie. Să nu uităm că Dumnezeu nu ar exista fără Diavol, că Binele nu poate fi fără Rău, întrucât nu ar avea cul (sic!, n.n.) să se raporteze.” (Ibidem). Este aici un enunţ tipic sofistic, incluzând o nuanţă de adevăr, cea referitoare la Bine şi Rău, dar eronată flagrant în „ecuația” Dumnezeu/Diavol.

Ajunşi aici, ar trebui să observăm că „paradoxurile” lui Sorin Cerin se fundează pe ceea ce Eminescu numea falsificarea cântarului adevărului. Mai mult, e vorba de o dublă falsificare: a conceptului de doemă şi a figurii dublului romantic. Falsificarea primului concept este tipic raționalistă, ajustabilă pe calapodul ideologiei comuniste care arăta aceeaşi repulsie faţă de dogmele creştine. Ca să recurg la o comparaţie, a distruge dogmele creştine este ca şi cum ai distruge axiomele din matematică. Bineînţeles că fără ele n-ar mai exista algebra axiomatică, bunăoară, cum fără dogme nu mai există creştinism. Fireşte, e posibilă o cădere în dogmatism (în toate domeniile, inclusiv în religie), dar asta nu are a face cu dogmele, care sunt adevăruri supraraţionale. Constantin Noica demonstra că splendida civilizație şi cultură europeană s-a clădit pe dogma Sfintei Treimi (Niceea, 325), adică dincolo de incapacitatea logicii aristotelice bivalente de a pricepe cum Unu poate fi, simultan, Trei. Dacă Sorin Cerin nu ne crede, ar trebui să vadă că şi marea filosofie se poate dura pe conceptul de dogmă, cum a înţeles exemplar Lucian Blaga în excepționala lui operă Fonul/ dogmatic. Ba chiar şi marea poezie, intocma — dogma, cum zice lon Barbu în cartea lui intitulată Joc secund.

Cât priveşte cealaltă falsificare a cântarului adevărului, aceasta se ridică pe siluirea conceptului de narcisism, cu mult mai primejdioasă decât respingerea dogmei, căci are urmări ideologice catastrofale ce ar putea duce la sleirea şi la dispariția fiinţei umane. Paradoxul este următorul: narcisismul ne poate însoți, în ordine spirituală creştină, către actul clar de narcisism al lui lon Barbu, culme, de rafinament estetic, a setei de forme perfecte (Eminescu), sau, la antipod, către homosexualism, care este una dintre variantele ideologice ale corectitudinii politice. Intre aceşti doi opuși pare aventurat, labirintic şi dramatic, discursul filosofic al lui Sorin Cerin. Cum pericolul vine dinspre a doua cale, voi încerca să atrag atenția asupra acesteia.

In paginile autorului, apare, obsedant, un misterios străin din noi care ar fi urma iubirii, a Luminii divine cu care ne-a înzestrat Factorul Creator. Păcatul central al omului ar consta în aceea că ignoră aproape total pe acel străin, singurul care ne-ar putea izbăvi prin iubirea ascunsă odată cu el. Nu mai este nevoie de un Dumnezeu exterior, ci de reîntâlnirea cu

străinul din intenor pentru a accede la iubirea care nu poate fi înlesnită de comuniunea creştină a Bisericii lui Hnstos. Sorin Cerin admite că „Unicul lucru adevărat (s.n.) din viaţa unui om este iubirea!” (p. 99), numai că Adevărul nu-i Hristos, c1 străinul din nor, substitut al lui Dumnezeu. Omului îi va veni foarte uşor să-l descopere pe Străin de îndată ce va ajunge să gândească cu tot creierul (!), iar atunci „religiile vor dispărea” (p. 69). Problematic, fiindcă acel străin non-antagonic seamănă izbitor cu imaginea din oglindă a lui Narcis. Freud a vorbit de două stadii ale narcisismului: primar Şi secundar. Cel dintâi stă în firea lucrurilor, fund un stadiu natural de evoluţie a copilului. Unele cazuri ale traumatizaților de război însă l-au determinat pe Freud să identifice narcisismul secundar, semn al întoarcerii pe o scară involutivă, blocând maturizarea individului chiar când, biologic şi intelectual, el pare matur. Starea aceasta este exemplar oglindită de mitul lui Narcis şi al nimfei Echo. De altfel, Sorin Cerin coroborează dezvăluirea Străinului prin reflexia în oglindă, legată de Iluziile Vieţii, ca moment al conştientizării de sine. Privindu-se întâia oară în oglinda apei, tânărul Narcis descoperă imaginea unui „străin” care-l fascinează prin frumuseţe, îndrăgostindu-se de el. Omul maturizat psiho-sexual este heterosexual, îndrăgostindu-se de celălalt sex. Numai astfel viaţa nu este ameninţată/ blocată şi perpetuarea speciei umane este posibilă. Narcis însă îşi proiectează libidoul asupra lui însuşi, deci asupra unui individ de acelaşi sex, în vreme ce rămâne surd la strigătele iubitei Echo. Aceasta este matricea psihică a homosexualității, la bărbați, şi a lesbianismului, în cazul femeilor blocate în stadiul oglinzii. Narcisismul secundar, spune Freud, explică homosexualitatea şi lesbianismul, nefiind vorba, aşadar, de „perversiune” şi „anormalitate” decât din perspectiva normalității heterosexuale. Condamnarea cetăților Sodoma şi Gomora, în Biblie, atestă gravă păcătuire faţă de viaţă, faţă de maturizarea blocată a omului, narcisismul secundar având drept consecință capitală dorința deviată împotriva dorinței verticale (vezi lucrănile fundamentale ale lui Rene Girard), cea din urmă refăcând legătura dintre om şi Dumnezeu. Vom înţelege acum importanța capitală a Intrupării divine în salvarea omului. lisus îndeamnă pe om să creadă precum copiii aflaţi în armonia şi curăţenia narcisismului cosmic, cel de regăsit şi la marii poeți (v. lon Barbu). Dacă narcisismul secundar al Sodomei şi Gomorei s-ar generaliza, lumea ar dispărea, opacizându-se total. Homosexualismul postmodem, în lupta sa agresivă cu Biblia şi cu creştinismul, î încearcă să ne convingă de „normalitatea! ” condiţiei gay, invocând existența fenomenului şi în antichitatea precreştină. Asta nu face decât să confirme importanţa schimbării la faţă a lumii prin creştinism. Astfel, a descoperi în „străinul din noi” sursa primordială a iubirii, iar nu în Dumnezeul Treimic, este o eroare imposibil de legitimat cu uneltele, fie şi neo-ontologice, ale dualismului şi ale logicii de nivel 2. Iubirea invocată de filosofia lui Sorin Cerin se află la distanță de eră geologică de agape creştină. Paradoxul e că întreaga lui gândire se axează pe iubire, pentru care pledează convingător, expresiv, emoționant, întorcându-se la hristosferă, la iubirea creştină, în pofida ideologiei sale drapate filosofic. Totuşi, drama lui e că

se postează în afara creştinismului! Dar un eros exclusiv autocentrat nu se ridică nici măcar la nivelul iubirii- pasiune în care au încremenit catarii şi albigenzii, în erezia lor neoplatonică. (Vezi Denis de Rougemont, Iubirea şi Occidentul, 1939, 1956, 1972). In definitiv, este vorba de un simptom narcisiac, de care omul matur este vindecat, chiar dacă în afundunile psihicului nostru conservăm toate stadiile de evoluție. Problema e să nu te fixezi, traumatic, în unul din stadule evoluției naturale ŞI spirituale.

Creştinismul nu condamnă pe homosexuali, ca indivizi, căci compasiunea hristică se adresează tuturor oamenilor, dar nu poate rămâne indiferentă la ideologia numită Phomosexualism, componentă a marxismului cultural (ca şi i fominismul radical), care se foloseşte de o minoritate în cu totul alte scopuri decât o reală grijă față de soarta ei, adevărata apărătoare a acesteia fiind Biserica. Desigur, erosul filosofic pentru care pledează Sorin Cerin n-are contingență cu preconizata civilizație gay, dar ar putea fi exploatată de ideologia political correctness, care e o variantă de marxism cultural menit să înlocuiască defunctul marxism economic. (A se vedea, între alte lucrări, Corectitudinea politică. „Religia marxistă a noii ordini mondiale, coord. Wlham S. Lind, Andrei Dirlău, Irina Bazon, Editura Rost, Bucureşti, 2015). De altfel, mileranismul său monist-dualist conservă afinități marxiste grefate pe socialismul utopic, când îmbracă haine explicit ideologice. Sorin Cerin condamnă comunismul nu pentru esența lui antiorganicistă, raționalist-utopică, ci fiindcă ar fi fost deviat în dictatură colorată… național: „Această dictatură nu era câtuşi de puţin socialism/, Jci un sclavagism de tip naţionalist, forțat. Acest sclavagism naționalist s-a datorat celor care au întinat numele socialismului, folosindu-se în mod samavolnic de acesta. ” (Coaxialismul, p. 104). Dar sunt aproape faimoasele cuvinte ale lui Ion Iliescu din momentul când a preluat puterea, condamnând. .. intinarea comunismului de către Ceauşescu! Mai mult de atât, crede Sorin Cerin, nu socialismul a clacat economic, ci „sclavagismul naționalist al domnilor pământeni” (p. 105). „„Sclavagismul naționalist” este echivalat cu „odiosul” capitalism, care este o „dictatură la fel de feroce”. Revenirea României la capitalism, după 1989, şi-ar avea rostul doar în măsura în care ţara se va dezbrăca atât de „sclavagismul național”, cât şi de ferocele capitalism, spre a trece la adevăratul socialism. Condiţia: regăsirea străimului din noi cu care să ne împrietenim, ajunşi la un „consens între suflete” (pp. 103, 106). Se va pune capăt omului de azi şi de ieri, „prin excelenţă o fiinţă schizofrenică”, făcându-se saltul la omul nou, capabil să gândească cu toți neuronii şi să construiască ceea ce „dictatura naționalistă” a compromis.

Astfel preconizează Sorin Cerin noul internaționalism, rebotezat ca globalism.

Final coşmaresc precum ultimul enunţ din Cugetări esenţiale: „Viaţa este târta Lui Dumnezeu.” Dar, îmi place să cred, nu acesta este adevăratul Sorin Cerin, ci acela care ne-a dăruit iubirea din poezie şi din cele mai reuşite aforisme (care vor birui timpul), din care citez câteva:

Fiecare iubire este un poem al destinului.

In iubire nu mai există matematică ci numai Simţire.

Nu există sfințenie mai mare decât iubirea.

Lumea este clădită din tălpile însângerate ale dorului tăiat de cioburile iubirii.

Iubirea este unica minciună adevărată.

Ura este cămaşa de forță a iubirii.

Paradisul unora este infernul altora.

Sfințenia este calea prin care infernul încearcă să devină paradis.

Un om fără Dumnezeu este ca o literă fără cuvânt.

Roua dimineţii este lacrima noptii.

Istoria este biblia păcatelor omenirii.

Morala este arta de a administra păcatele.

Multe vorbe, multă deşertăciune.

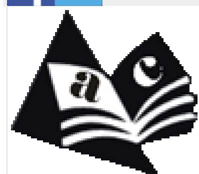
Tăcerea este cel mai adânc strigăt al inimii.

Nimeni nu poate fi nimeni cât există Dumnezeu.

Cine spunea că Sorin Cerin nu poate fi şi un profund gânditor creştin?"

Fragment preluat din capitoul intutlat, "Dualismul ca ispită a raționalismului", aflat în cartea semnată de Theodor Codreanu, intitulată "Anamorfoze", apărută în anul 2017, la editura Scara, din București, paginile 130-147, (ISBN 978-606-940-119-4)

Referinţă Bibliografică

Theodor Codreanu: Dualismul ca ispită a raţionalismului la Sorin Cerin/ Revista Armonii Culturale, ISSN: 2247-1545. Adjud, Vrancea, RO/ Ediţia: 5 septembrie 2022